

*Pentru toți cei curajoși și iubitori
care adoptă animale ce nu sunt „perfecte”.*

Holly Webb

FLOWER, PISICUȚA PERFECTĂ



Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Ana Dragomirescu

The Perfect Kitten

Holly Webb

Copyright text © 2019 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2019 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra



EDITURA
LITERA

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Flower, pisicuța perfectă

Holly Webb

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Delia Zahareanu

Copertă: Andreea Apostol

Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEBB, HOLLY

Flower, pisicuța perfectă / Holly Webb ;

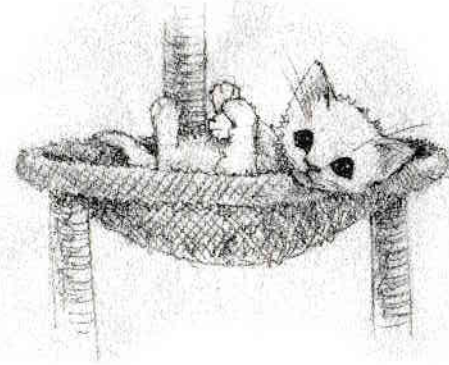
trad. din lb. engleză de Ana Dragomirescu. – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7246-9

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

Capitolul 1



Abi se holba cu gura căscată la mama și la tatăl ei vitreg. Laptele și cerealele îi alunecaseră din lingură, iar Ruby chicoti.

– Uite ce faci! spuse fetița.

– Chiar vorbiți serios? o întrebă Abi pe mama ei. Nu glumiți?

Părinții își zâmbiră larg unul altuia.

– Sigur că vorbim serios, răspuse mama lui Abi. Suntem cât se poate de serioși!



– Oooh, ți se împrăștie laptele peste tot, zise Ruby, iar Abi își lăsă repede lingura înapoi în castron.

– Tu n-ai auzit ce-a spus mama adineauri? o

întrebă pe sora ei mai mică, iar când Ruby se arătă nedumerită, adăugă: Putem să ne luăm o pisică!

– Azi? întrebă Ruby cu speranță.

Ea n-avea decât patru ani și nu-i plăcea să aștepte ca lucrurile să se întâmple. Abi își privi cu îndoială mama și tatăl vitreg. Presimțea că adoptarea unei pisici avea să dureze, mai ales

dacă urmau să meargă la un adăpost pentru animale ca să caute una.

– Nu, Ruby, nu azi, zise cu blândețe Chris, tatăl lor vitreg. Dar avem ocazia să ne uităm pe calculator la fotografiile pisicilor pe care am putea să le luăm acasă. E un adăpost nu departe de aici, Linfield Cats and Dogs. Ei pun pe site-ul lor poze cu animalele care au nevoie de o casă.

– Eu vreau o pisică *acum*, oftă Ruby și strâmbă din nas, așa cum făcea atunci când era pe cale să se supere.

– Dacă vă terminați micul dejun, putem să ne uităm la poze acum, sugeră mama, iar Ruby dădu din cap și începu să-și mănânce la repezeală cerealele.

Abi își cercetă propriul castron. Oricum, aproape terminase și era mult

prea entuziasmată ca să mai mănânce. Încerca de o veșnicie să-i convingă pe mama și pe Chris că ar trebui să adopte o pisică. Ei mereu îi spusese-ră că Ruby e prea mică, prin urmare ar putea fugări pisica sau ar putea încerca s-o plimbe în căruciorul ei de jucărie. Abi încercase să le explice că ea și-ar păzi cu ochi de vultur sora și ar avea grijă ca Ruby să nu facă o asemenea prostie, dar părinții o refuzaseră mereu. Până în acea zi.

– Sunt multe pisici pe site? întrebă ea, și Chris dădu aprobator din cap.

– Da! M-am uitat ieri un pic. Erau o mulțime.

– Oho... murmură Abi, strângându-și pumnii.

Îi venea să sară de la masă și să se uite imediat la fotografii. Oare ce fel

de pisici or fi? se întreba ea. Și ce fel de pisică i-ar plăcea, dacă ar avea de ales?

Motanii cu blana neagră erau frumoși și misterioși, iar lui Abi îi plăceau la nebunie cei care aveau lăbuțele albe. Ori puteau să adopte o pisicuță țărca-tă, toată numai dungi drăgălașe! Pe de altă parte, ce-ar fi să ia una colorată? Sky, prietena ei de la școală, avea o astfel de pisică pe nume Wanda, albă, cu pete negre și roșcate, cu o ureche roșcată, iar cealaltă neagră. Până și mustățile îi erau albe într-o parte a feței și negre în cealaltă. Wanda era cea mai frumoasă pisică pe care o văzuse Abi vreodată.

Până la urmă fetița a decis că nu conta. Pisica lor avea să fie minunată, indiferent de culoare, atâta vreme cât era prietenoasă și dornică să se lase mângâiată.

Poate că urma chiar să doarmă împreună cu ea sau să se urce pe rând când în patul ei, când în al lui Ruby.

– Ești gata? o întreabă cu speranță pe surioara ei.

O privi pe Ruby cum își fugărește ultimele bucăți de cereale prin castron și, de îndată ce micuța termină, Abi sări nerăbdătoare de pe scaun.

– Hai să mergem și să ne așezăm pe canapea! propuse mama. Chris, dacă aduci laptopul tău, putem să ne uităm împreună la pisici.

Tatăl vitreg al lui Abi plecă să aducă laptopul, după care se instalară cu toții confortabil pe canapea. Ruby se urcă în poala surorii sale, iar Abi se întinse pe lângă ea ca să vadă ecranul.

– Stai bine așa? o întreabă mama cu îndoială, dar fata dădu din cap, în semn de încuviințare.

Se simțea un pic înghesuită, însă n-o deranja, căci era o plăcere s-o ții în brațe pe Ruby. Curând poate că aveau să se așeze în brațele ei atât Ruby, cât și o pisică!

– Oh, uite... șopti Abi, iar Ruby întinse mâna pentru a mângâia ecranul.

Din imagine le fixa o pisică neagră, cu ochi verzi și rotunzi ca două mărgele.

– O cheamă Meg, zise Chris. Ce frumusețe!



– Vreau pisica asta! anunță Ruby.

– E adorabilă, fu de acord mama.

Dar nu credeți că ar trebui să ne uităm la toate pisicile înainte să ne hotărâm? Și mă tem că, din câte scrie aici, Meg are nevoie de o casă fără copii mici, fiindcă e puțin agitată.

Abi oftă, dar înțelese de ce nu puteau s-o adopte pe Meg. Unei pisici neliniștite probabil că nu i-ar fi plăcut să fie iubită de Ruby. Ei aveau nevoie de un animal foarte prietenos.

– Hai să ne uităm și la altele, Ruby!
A, pisoi!

– Pisoi! repetară la unison Ruby și mama, iar Chris izbucni în râs. Sunt foarte drăguți!

Pisoi de culoare neagră stăteau încolăciți laolaltă într-un coș, uitându-se în sus către aparatul de fotografiat.

Păreau surprinși, ca și cum blițul tocmai i-ar fi trezit din somn.

– Nu-i așa că-s pufoși? zis Abi.

Nici măcar nu se gândise să adopte o pisicuță cu blana lungă. Totul era atât de emoționant!

– Nu sunt sigură cum o să alegem vreodată... îi spuse ea mamei. Le vreau pe toate!

– Știu, râse mama ei. După ce ne vom înscrie la adăpost, cei de acolo ne vor face o vizită ca să vadă dacă îndeplinim condițiile. Poate ne sugerează ei niște pisici potrivite pentru noi.

Apoi mama scutură din cap.

– Ar fi trebuit să spun invers. Niște pisici pentru care noi să fim potriviți!

Abi dădu din cap și zâmbi. Era cel mai frumos gând. O pisicuță superbă



îi aștepta la adăpost, iar ei aveau să-i ofere căminul perfect.



– Mamă, crezi că e bine să fie și Ruby aici? șopti Abi, uitându-se la surioara ei care ținea o păpușă de păr și o târa pe dușumea.

Voluntara de la adăpostul pentru animale trebuia să sosească dintr-o clipă în alta, iar

Abi își dorea ca totul să fie perfect. Se frământa din pricina vizitei încă de weekendul trecut, când mama se înscrisese la adăpost.

– Ce vrei să zici?

Mama o privi nedumerită.

– Doar că... n-ar putea Chris s-o ducă în parc? Sau la cumpărături? Dacă oamenii de la adăpost o să creadă că e prea mică pentru o pisică?

Ruby fusese foarte entuziasmată toată săptămâna, însă exista riscul să pară de-a dreptul neserioasă... Mama zâmbi.

– E în regulă, Abi! Am spus că suntem interesați să adoptăm o pisicuță care s-ar simți fericită în preajma unui copil mic, deci nu trebuie să ne prefacem că n-o avem pe Ruby. Și vrem o pisicuță căreia chiar să-i placă să locuiască aici. Cred că doi copii de nouă și patru ani ar trebui să fie potriviți pentru majoritatea pisicilor.

– Da... totuși am făcut curățenie, îi atrase atenția Abia. Ca să părem stăpâni mai buni. Nu-i același lucru?